

[Orla Pedersen.]

Den burde være rettet imod det danske landbrugsministerium og den danske landbrugsminister.

Nu står vi oven i købet i den situation, at nu begynder turistsæsonen. Enhver ved, at der kommer en masse tyske turister til Danmark, og det er helt i orden, de skal være særdeles velkomne. Men jeg ved også, at der er mange danske statsborgere, der har feriehuse i de områder, hvor de tyske turister væsentligt holder til, der vil være mere end betænkelige ved at tage ud i deres egne huse af frygt for smitte af de hunde, vi nu kan forvente vil strømme ind i landet i et betydelig større tal, end der tidligere har været tale om. Det var egentlig ikke det, vi skulle opnå. Jeg ved også, at man har måttet udvide rabiesdistriktetovre i Jylland, så det i dag når helt op til Varde. Rabies er en frygtelig sygdom, når den påføres mennesker, og jo flere hunde der kommer frit ind, des større er risikoen for, at sygdommen kan påføres mennesker. Også det synes jeg man skulle tage med i overvejelserne.

Turistsamkvemmet mellem de nordiske lande er meget stort, og det har ikke hidtil været hæmmet af de skrappe bestemmelser, der nu er kommet. Nu er det simpelt hen umuligt at tage en hund eller en kat med sig til noget af de nordiske lande.

Det vil virke meget uheldigt på mange områder, og jeg kan ikke undlade at bemærke, at efter min mening har man i stedet for at skabe noget, der er bedre end det, vi har, og noget positivt — hvad jeg absolut er overbevist om, at man gerne vil — med denne bekendtgørelse befordret noget negativt og noget nedbrydende. Denne bekendtgørelse vil på mange områder ramme f. eks. vore kennelers internationale arbejds- og ekspansionsmuligheder i negativ retning. Også for vore jagthunde, som ministeren selv var lidt inde på, kan det blive meget uheldigt, hvis de, når de færdes rundt i terrænet overalt i landet, risikerer at få påført en smitte, som vi indtil nu har haft gode muligheder for at undgå. Der er for øvrigt i de senere år sket en kolossal udvikling med hensyn til hundehold i Danmark, og det synes jeg er glimrende, for det har ført til, at den indstilling, man her i landet for nogle år tilbage har haft til hunde, nu

har ændret sig til, at man i dag anser en hund for at være et væsen, man gerne vil knytte til sig for dens trofasthed, dens venlighed og loyalitet over for de mennesker, den er hos, og deres omgangskreds. Ikke mindst de enlige og ældre medborgere har fundet noget positivt og opbyggende, når de med en hund har fået en ven for livet.

Jeg vil derfor endnu en gang udtale vort partis sympati for det af hr. Aksel Larsen stillede forslag, og jeg er glad for, at ministeren sagde, at der bliver lejlighed til at diskutere tingene i et udvalg.

Juul-Madsen: Som allerede nævnt er den sag, vi her drøfter, en sag, der enten optager folk meget eller slet ikke interesserer dem. Vi, der har arbejdet lidt med sagen, har da også fået mange henvendelser fra hundeejere og katteejere og fra deres organisationer, men det må vel i sagens interesse siges, at det ikke blot har været henvendelser til fordel for det forslag, hr. Aksel Larsen har fremsat; vi har også fået henvendelser fra hundeejere og katteejere, som har de modsatte interesser at varetage.

Jeg vil gerne for mit vedkommende sige, at jeg har stor interesse for at medvirke til en løsning af dette problem. Det er helt givet, at i og med, at Danmark er blevet et rabiesmittet land — og det er jo det, der er baggrunden for de vanskeligheder, vi står i på dette område — har vi fået og får fremover problemer, som ikke uden videre kan løses på den enkle måde, som nogle måske forestiller sig. Derfor har jeg hæftet mig ved, at landbrugsministeren i sin meget saglige redegørelse udtrykkelig har gjort opmærksom på, at han er villig til at drøfte og forhandle disse problemer, men at sagen ikke er så enkel, som den ser ud til for mange; den har flere sider, der er flere hensyn at tage, og en ophævelse af den bekendtgørelse, der er udstedt den 19. februar 1970, løser ikke i sig selv noget problem; der skal måske en lovændring til, for at sagen kan løses. Derfor synes jeg, det eneste rigtige er at forhandle denne sag videre i et udvalg, hvad landbrugsministeren også har foreslået. Det er klart, at for de mange mennesker, ikke blot ødegårdsejere og campister, men de mange andre, der tager på ferietur til de nordiske lande eller på anden måde har interesse i at føre husdyr med til disse om-